

missioni de futuro suo matrimonio consensisset, metu etiam gravi compelli posset, ut militem in virum exciperet, quia metus quilibet non irritat matrimonium, ubi iuste incutitur: quod aperte Pontifex insinuat in eo textu, dum pro ratione tradit, neptem nunquam præstitisse consensum, & ideo invitam cogi posse inficiatur. Vide Sanch. lib. 4. disp. 13. per tot. Gutier. cap. 76. num. 16. Basil. Ponc. lib. 4. cap. 19. num. 7. Debet tamen verus intervenire consensus, ut matrimonium sit. Sanch. lib. 2. disp. 27. num. 3. Basil. Ponc. lib. 2. cap. 3. num. 8. Hæc pro intellectu capitis *De neptis*, 31. quest. 2. intertextu sufficiat, ut utilitatis aliquid legenti exhibeatur; ac enim utile dulci permisceri continet.

Ibi: *Quas Rex ipse præclarè gessit.*

23 Sanctius Princeps quidem nulli secundus in re militari, qui Sarracenorum tunc temporis Aragoniæ dominantium acerrimus expuginator prædicatur, suos ex montanis in campestria adversus hostes eduxit, ac singulari virtute oppida non pauca debellavit: sed apud Oscam munitissimum Maurorum præsidium sagittæ ictu ex mœnibus percussus interit anno 1094. aut sicut aliis placet 1095. Vide Annal. Aragon. sup. à cap. 19. ad 31. Marian. tom. 1. lib. 10. cap. 2. Hist. Pontif. ubi sup.

Ibi: *Qua de re consultus postea Summus Ecclesiæ Præsul.*

24 Urbanus II. Pontifex centesimus sexagesimus quintus Victori III. successus est anno 1088. ut plerique volunt, Pontificatumque egregiè gessit ad annum 1099. quo è vita migravit. Consule Spondan. in Epitom. Annal. Baron. tom. 2. anno 1088. Bullar. novissimum tom. 1. Hist. Pontif. tom. 1. lib. 5. cap. 15. Platin. in vitis Pontific. Marian. tom. 1. Hist. Hisp. lib. 10. cap. 6. qui, ut D. Covar. hic, Urbani Pontificatus initium adscribit anno 1087. Unde constat sub idem tempus Urbanum Ecclesiæ, Sanctum Aragoniæ gubernaculum exercuisse per quinquennium, aut sexennium: sed Rex iste multo antequam Urbanus ad summæ dignitatis fastigium eveheretur, patri successerat, etsi de tempore inter Chronographos non conveniat. Vide Hist. Pontif. d. lib. 5. cap. ult. vers. Don Ramiro primero, Annal. Aragon. d. cap. 19. Marian. d. cap. 7. qui Rex interfectus est anno 1094. vel 1095. ut nuper asseruimus, ipso Pontifice superstite, qui Petri Cathedram tribus mensibus & diebus aliquot supra undecim annos moderatus est. Ejus decreta in Pontificiis Archivis desiderantur. Spondan. sup. tom. 2. anno 1099. quapropter in novissimo Bullario una duntaxat ipsius constitutio legitur.

Ibi: *Sanctio Regi respondit non esse cogendam.*

Vide suprâ, num. 22.

Ibi: *Qua ratione Pontificia responsio.*

Jam in novissimis Decreti codicibus post emendationem Gregorii XIII. etiam vitium istud sub-

latum est; nam in epigraphe dicti capitis *De neptis*, 3. q. 2. sic legitur: *Item Urbanus II. Sanctio Regi Aragonum*, ut dictum est n. 13.

Ibi: *Siquidem Hormisdas Pontifex Summus.*

Hormisdas Pontifex quinquagesimus quartus in locum Symmachi fuit subrogatus anno 517. Spondan. sup. tom. 1. anno 517. Hist. Pontif. tom. 1. lib. 3. cap. 5. Marian. tom. 1. lib. 5. cap. 7. Bullar. novissimum tom. 1. Chronographia Conciliorum pag. 29. à quo ad Sanctum Regem plusquam quingenti anni præterierunt.

SUMMARIUM.

- 1 *Textus in cap. Julianus, 11. q. 3. unde sumptus est.*
- 2 *Apostata unde dictus.*
- 3 *Varia verbi hujus acceptio.*
- 4 *Apostasia definitio.*
- 5 *De apostasia à statu Religioso & sacris Ordinibus, & de panis in apostatas remissivè.*
- 6 *Julianus Imperator multis de causis apostata cognominatur.*
- 7 *De Juliano quadam adversus Fidem Catholicam patrata narratur.*
- 8 *Juliani acerba admodum in Christianos persecutio.*
- 9 *A quo Julianus impietatem didicerit.*
- 10 *Julianus Clericus ac Monachus est effectus, ut Constantium Imperatorem falleret.*
- 11 *Fidem Catholicam deseruerat ante obitum Constantii Imperatoris, sed præ formidine simulabat.*
- 12 *Ad ignominiam Christum Galileum vocitabat.*
- 13 *Christiani per contumeliam Galilei dicebantur ab Ethnicis, & quare, num. 19. cum seqq.*
- 14 *Julianus de labaro Sanctæ Crucis signum sustulit, cujus loco idolorum effigies collocavit.*
- 15 *Julianus quando, quomodo, & à quo percussus occubuerit.*
- 16 *Quandiu imperaverit.*
- 17 *Quibus virtutibus & vitiis præditus, aut deturpatus.*
- 18 *Moriens in Christum, ac in falsos Deos plura jactavit.*
- 19 *De hæresi Galileorum apud Hebræos.*
- 20 *Catholici subjiciuntur Principibus suis juxta legem Evangelicam.*
- 21 *Quare Apostoli ac Christiani omnes Galilæa nuncuparentur.*
- 22 *Christus unde Galileus appellaretur.*
- 23 *An fuerit Judæus, vel Galileus, & numer. 24.*
- 25 *Sub Juliano Imperatore Christiani militarunt.*
- 26 *Julianus maximè studuit, ut Christianos, præsertim milites, ad idolatriam induceret.*
- 27 *Error est asserere, Christianis bellum interdici.*
- 28 *Ad bellum justum que simul desiderentur.*
- 29 *Christianis licet militare sub Principe infideli, etiam contra Catholicos, si illius imperio subjecti sint, & bellum injustum non sit.*

30 An

- 30 *An captivi apud infideles possint contra Christianos dimicare.*
- 31 *Christiani nequeunt præliari etiam ob metum mortis pro suis Principibus infidelibus, cum bellum geritur odio Fidei, aut aliàs est injustum.*
- 32 *Utrum Christianis non subditis fas sit dimicare pro infidelibus, & num. seqq.*
- 33 *Principium mandatis pavendum est, licet subditis de justitia non constet.*
- 34 *Num liceat Principibus Christianis vocare in auxilium infideles ad bellum contra Catholicos, vel paganos, & num. seqq.*
- 35 *Christiani etiam ante Constantium Magnum sub Ethnicis Imperatoribus militarunt.*
- 36 *De miraculo quod Christianorum militum precibus in auxilium exercitus Romanorum impenetratum est.*
- 37 *Cujus legionis erant milites, qui oratione id miraculum meruerunt.*
- 38 *Melitina legio ex tunc Fulminatrix cepit vocitari. Fuit & altera ejusdem nominis legio.*
- 39 *Bellum Marcomanicum unde sic dictum.*
- 40 *De martyrio militum legionis Thebææ.*
- 41 *Thebæa Legio unde venerit, & obiter de origine legionum Romanarum.*
- 42 *De decimationis exercitus pœna apud Romanos.*
- 43 *Quare hujusmodi pœna inducta.*
- 44 *De pœna vigesimalionis, & centesimalionis exercitus.*
- 45 *Decimationis exempla recensentur.*

De Interpretatione capitis *Julianus*
94. II. quest. 3.

CAPUT XII.

SERIEM capitis *Julianus* 94. II. q. 3. apud D. Ambrosium non inveni, sed ejus textus sententiam deductam esse ex D. Augustino relato in cap. *Imperatores*, §. *Julianus*, ead. q. observat sequutus Domin. Covar. hic, August. Barbofa in collect. ad Decret. d. cap. *Julianus*, in princip. & in emendatis Codicibus inserta est glossa parva, quæ eidem assentiens ait, fortasse dictum caput *Julianus* (cui illa proxima est) desumptum esse ex dicto §. *Julianus*, quo sententia eadem, etsi diversis verbis, exprimitur. Verum si utriusque textus verba ad amissum conferantur, apparebit minime sub dicto §. *Julianus*, comprehendi quod in cap. *Julianus*, deciditur, nisi sub illa generalitate, quod Christiani milites non obsequabantur Juliano, quoties ejus præcepta Divinis opponi contingebat: & hoc in idolorum cultu D. Augustinus exemplificat, & de bello in Catholicos recusando nullum adjicit verbum, neque hoc ex mente hujus Sancti Doctoris necessario inferitur, sed per consequentiam, supposito quod Christianus est nefas sub infideli Principe adversus eundem sacræ Religionis professores dimicare: quod quidem in d. cap. *Julianus*, aperte ex D. Ambrosio traditur, & quatenus verum sit, ex dicendis infra, num. 29. constat. Licet autem D. Covarruv. cui fides proculdubio adhiberi debet, teletur se non invenisse verba dicti capitis *Julianus*, apud D. Ambrosium, forte aut non opera omnia Sancti Patris ad ipsius manus pervenisse. *D. de Faria Novæ Addit. ad Covar. Tom. II.*

nerunt, aut non ipsa de verbo ad verbum perlegit, sed ea lustravit loca, in quibus eam sententiam existeret verosimiliter credidit. Quæ cum ita sint, ac res in ambiguo versetur, Gratiano referenti auctoritatem D. Ambrosii standum erit juxta doctrinam communem August. Barbofa quem dedimus sup. cap. proximo, num. 5. ad fin. Textus in d. cap. *Julianus*, meminere præter Barbofam ibi, Menoch. de arbitrar. casu 546. num. 9. Petr. Bell. Albenf. tract. de re militar. part. 2. tit. 2. num. 2. tom. 16. Ricciul. de jure personar. extra gremium Eccles. existent. lib. 1. cap. 11. n. 1. Bobadill. in Politic. tom. 1. lib. 2. cap. 10. num. 70. Afflict. ad constitut. Neapol. rubric. 3. numer. 3. versic. Et si est apostata, Joan. Lup. tract. de confederat. Princip. membr. 1. §. *Miror satis*, num. 4. Theatrum vitæ humanæ tom. 6. verb. *Princeps*, versic. *Julianus Imperator*, de cujus intellectu differendum est infra, num. 29. cum sequentibus.

Ibi: *Extat tamen apud Divum Augustinum.*

Ad Psalm. 124. vers. *Quia non derelinquet Dominus*, &c. Idem observat Barbofa ubi proximè.

Ibi: *Julianum Cæsarem dictum fuisse Apostatam.*

Apostata dicitur quasi retro stans, aut retrocedens. Farinac. in praxi crim. tract. de hæresi, quest. 183. num. 4. Ricciul. sup. lib. 6. cap. 1. n. 1. Navar. cons. 15. n. 1. de Regularib. Decian. tract. crimin. lib. 5. cap. 70. num. 2. Fr. Emman. questio. regular. tit. 1. q. 30. art. 1. Barbofa in collectan. ad cap. 1. n. 6. de apostat. Nebrissenf. verb. *Apostata*.

Quod verbum generaliter sumptum significat recessum à militia, statu, aut instituto, quod aliquis publice professus est. Farinac. n. 2. Azor. Institut. moral. part. 1. lib. 8. cap. 21. in princip. Lexic. Calvin: verb. *Apostata*. In Jure autem accipitur pro eo, qui Fidem Catholicam, quam per sacrum regenerationis lavacrum amplexus est, deserit, vel statum Religionis, aut Ordinis sacri, cui se mancipaverat, abdicat: sed & qui ex contemptu Divina, sive superiorum Prælatorum præcepta transgreditur, apostasiæ reus censetur: unde triplicem hujus sceleris speciem constituunt Glossa verb. *Apostasia*, in cap. 1. de apostat. & ibi Barbofa in collectan. num. 5. Ricciul. d. lib. 6. cap. 1. num. 2. Decian. sup. cap. 71. n. 1. Menoch. n. 2. Farin. n. 5. Sed scard. de probat. tom. 1. concl. 112. num. 20. Sed strictè ac propriè ille tantum apostata vocatur, qui Fidem Catholicam abnegat. Farinac. num. 5. & 14. Lexic. Calvin. sup.

Secundum quæ Apostasia nihil aliud est, nisi temerarius recessus à statu Fidei, vel obedientiæ, vel Religionis, seu Ordinis Sacri, quem aliquis se tenere professus est. Farinac. num. 3. Decian. sup. cap. 70. n. 3. Menoch. n. 1. Clar. in praxi, §. fin. q. 78. num. 4. De Apostata à fide mentio fit in cap. Non potest 2. q. 3. cap. *Beatus* 3. q. 4. l. 1. cum seqq. C. de apostat. l. 5. tit. 25. p. 7. de eaque fusè differunt Farinac. d. quest. 183. §. 2. à num. 13. Sanch. in Decalog. lib. 2. cap. 7. Ricciul. sup. lib. 8. Decian. cap. 71. & 72. Menoch. d. cas. 546. à num. 3. alique plurimi apud Barbof. in collectan. ad rubric. de apostat. in Decretal. In quo differat Apostata

ab heretico, asserimus supra, lib. 3. cap. 1. n. 17. tradiditque Farinac. n. 13. & 16. Decian. cap. 71. num. 5. Clar. ubi proximè, Mascard. num. 26. cum seqq. Ricciul. lib. 5. cap. 1. num. 14. & d. lib. 6. cap. 4. num. 1. Guttier. de delict. quest. 32. num. 2. Azor. sup. vers. Tertio quaritur.

De apostasia à statu Religionis, vel Ordinis sacri agitur in cap. 1. & per tot. de apostat. c. 1. de empur. ordinat. c. 2. ne cleric. vel monach. in 6. cap. Ananias, 17. q. 1. l. 29. tit. 7. p. 1. de qua copiose Farinac. sup. §. 6. cum seqq. Decian. cap. 71. Sanch. c. 8. Ricciul. d. concl. 112. à princ. Menoch. d. casu 546. omnis pluribus, quos cumulat Barbosa in d. rubric. vers. ult. De apostasia inobediencia in cap. 2. cap. Illud §. de majorit. & obedient. cap. Alien. 4. quest. 3. differuntque Farinac. §. 5. Decian. cap. 71. num. 2. Menoch. à num. 24. Apostata quoque late usurpatur pro eo, qui qualecunque crimen admittit, per quod à Deo amissa gratia deviat, juxta illud Ecclesiast. cap. 10. scriptum: *Initium superbie hominis est apostatare à Deo.* Et tenet D. Thom. 2. 2. quest. 12. art. 7. ex quo id adnotant Menoch. num. 24. Mascard. num. 12. Farinac. d. quest. 183. num. 5. Singulis apostatis propriae sunt poenae jure stabilitae, quas recentent nuper allegati DD.

His de apostasia generaliter cognitis, liquebit satis, optimo quidem jure turpissimum apostatae cognomen impio Juliano Imperatori impositum fuisse, qui sacra baptismatis ablutione inundatus, Diaconatus Ordine initiatus, ac monachali professione insignitus à Fide Catholica, statu religioso, Ordinibus, & obedientia Romanae Ecclesiae debita execrabilliter recessit, ut ex plurimis Authoribus referunt Baron. *Annal. Ecclesiastic. tom. 3. & 4. anno 345. num. 3. & anno 361. cum duob. seqq.* Spondan. in eius *Epitome, in eisdem locis, tom. 1. Ammian. Marcellin. Hist. lib. 22. D. Greg. Nazianz. orat. 1. & 2. in Julian. Petr. Mexia in vit. Imperat. Menoch. sup. n. 5. ex Anton. Sabellico, Joan. Bapt. Egnat. Nicephor. ac Theodoret. Marian. Hist. Hispan. tom. 1. lib. 4. cap. 18. Histor. Pontific. tom. 1. lib. 2. cap. 4. ad fin. Jacob. de Bie de imagin. & numismat. Imperator. tab. 55. vers. Flavius Julianus, Carrill. *Annal. ann. 361.**

Ex quibus observandum est, Julianum, Liberio Pontifice, sub finem anni 361. suae aetatis trigessimum primum agentem à Constantio antecessore, inter quos sanguinis vinculum intercedebat, haereditatem institutum ad Imperii fastigium ascendisse, quo tempore se Christianae Religionis addictum simulabat, quam animo jam perdidit desererat, ne Constantio penitus displiceret, qui se Christianum profitebatur, etsi Arrianis erroribus contaminatus esse; Cujus enim gratiam aucupari Julianus studebat, quem satis aversum sibi merebatur. Postquam autem, Constantio extincto, gubernaculum apprehendit, sese palam idololatriae tradidit: & licet conscientiae libertatem indulserit, Christianam tamen Religionem odio prosequeretur interno, quam non aperta tyrannide, ut alii, edictis adversus Fidei Catholicæ professores propositis, delere ac extirpare contendit, sed diabolicis machinationibus vatre Christianos nimium compressit, leges iniquas ferens quibus Catholici à Magistratibus, aliisque publicis honoribus arcebantur, necnon à munere docendi in Academiis, (studere verò non vetabantur, prout contra alios tenet Spondan. anno 362. num. 57.) Judicem adire pro injuriis sibi illatis non concedebatur eisdem. Bona namque pluribus Julianus abtulit praetextu quodam quaesito, & in tantum impietatis devenit, ut Evangelicam doctrinam

pro ratione hujusmodi decretorum redderet odiosam, aiens Christianos paupertati addictos esse oportere, & injurias condonare juxta legem Christi, ideoque rectè propriis facultatibus ipolari, atque injuriarum actione carere, de quibus Card. Baron. sup. Spondan. anno 361. à num. 12. & anno 362. à princip. maxime n. 51. & 56. cum seqq. Carrill. anno 362. Theat. vitæ hum. tom. 1. verb. *Astutia. vers. Julianus, & tom. 4. verb. Impietas, vers. Julianus.* Petr. Mexia, Ammian. & alii laudati nuper numero precedenti.

Unde apparet, non minus acerbam, & periculosam hujusmodi persecutionem esse censendam aliis, quas Ecclesia pertulit, licet non sic cruenta videatur, ut observat Cardin. Baron. tom. 4. anno 361. in fin. & anno 362. vers. *Largè satis*, eamque cum cæteris enumerat D. August. lib. 18. de civit. Dei, cap. 52. quandoquidem potius expeditur Christianis brevi interire cruciatu, quam diu immaniter vexari, honoribus, muneribus, substantiisque destitutos; l. 5. tit. 25. p. 7. ibi: *Calà vida deshonrada la sera peior que muerte, no pudiendo usar de los honores, e de las ganancias que ve usar communalmente à los otros.* Tunc enim mors solatium foret, & vita supplicium, l. *Quisquis* §. 5. l. 1. C. ad leg. Jul. *Majest.* Imò aliqui sub Juliano usque ad interecionem passi sunt, ut videre licet apud Baron. anno 362. & Spondan. in *Epitom.* qui abundè Juliani impietatem demonstrant, tradentes inter alia ejus facinora, sese sacrificiorum sanguine abluisse, ut quoad posset, sacri Baptismatis, quod susceperat, absterionem deleret. Inde, ut assertum est sup. n. 6. Julianus Apostata maxime à Christianis vulgò nuncupatur: sic præter D. Covar. observant Menoch. Marian. Petr. Mexia, Histor. Pontific. ubi sup. Aug. Barbosa in *collectan. ad d. cap. Julianus*, num. 2. & in rubric. C. de apostat. Calepin. & Lexic. Calvin. verb. *Apostata*, & alii quos dedimus supra, n. 6.

Ibi: *Demum ariolorum consuetudine adductus.*

Lapsus Juliani Libanio in primis tribuitur, qui imperante, ac ignaro Constantio, eum Philosophia simul ac impietate perdidit imbuit, Spondan. tom. 2. anno 362. num. 2. Marian. Petr. Mex. & cum eis adducti supra, num. 6. Sed & alios magistros similes magiae, ac idololatriæ deditos Julianus habuit. Card. Baron. tom. 3. anno 345. num. 8. plerisque Sophistas, adepto imperio, ex cunctis regionibus ascivit. Spondan. anno 362. à num. 2.

Ibi: *Deinde à Maximo Philosopho.*

De quo Card. Baron. ubi proximè, & sæpe alibi, præsertim tom. 4. anno 362. Spondan. dict. anno 362. num. 1.

Ibi: *Qua ratione in gravium rerum suspicionem.*

Constantius Imperator Julianum valde suspectum habuit, quoniam eum Caesarem, Imperique consortem constituerit post Galli necem, qui Juliani fuit frater, & uterque Constantio nepos

nepos ex fratre. Hanc suspicionem ut aboleret Julianus, seque infontem ostenderet, primò Clericorum numero adscriptus est, deinde abrafo capite, monasticum institutum professus est. Card. Baron. tom. 3. anno 345. num. 3. 4. & 9. & ibi Spondan. Cyrill. Alexand. in prolog. lib. contra Julian. epist. ad Theodos. Hist. Pontif. tom. 1. lib. 2. cap. 4. fol. 39. & 40. Petr. Greg. Syntagmat. jur. lib. 16. cap. 1. n. 29.

Ibi: *Donec adhuc superstite Constantio.*

Jam diu ante obitum Imperatoris Constantii Julianus à Fide Catholica defecerat, sed præ formidine patris celabat apostasiam, usquedum in Imperium successit, ex quo venenatum detegens animus, publicè idolis sacrilegum cultum reddidit. Card. Baron. tom. 4. anno 361. in princip. Spondan. in *Epit.* anno 362. num. 1. Petr. Mex. in *Julian.* & alii quos dedimus sup. n. 6. Idemque præmissimus num. 7.

Ibi: *Sed & impius hic Julianus.*

Hinc patet, Julianus inobedienciae apostasiam deterrime admisisse, secundum tradita supra n. 3. qui non solum divinam legem contemptui habuit, cui se per Baptisma subjecerat, sed & summum Legislatorem Christum Dominum aspernatu est, quem ad ignominiam Galilæam vocitabat. Spondan. anno 361. ad fin. Menoch. de arbitrar. casu 546. n. 5. Petr. Mexia sup. Maldon. in *Evang. Matth. cap. 26. vers. Et accessit ad eum una ancilla*, Sylveira tom. 5. in *Evang. lib. 8. §. 5. quest. 2. num. 16.* Carrill. an. 362. Theat. vitæ hum. verb. *Ambitio, vers. Julianus.*

Ibi: *Et Christianos omnes ex conventio.*

Fidei Christianae professores per contumeliam Galileos Julianus appellabat. Spondan. anno 362. n. 56. Maldon. Sylveira, Carrill. Petr. Mexia, & alii dati sup. num. 6. Imò lege lata constituit, ut ita communiter ab omnibus dicerentur, Card. Baron. tom. 4. anno 362. vers. *Quod autem.* Scire autem oportet sub tempus nascentis Ecclesiae Christianos ab Ethnicis Galileos nuncupari convitii causa, non quia legem Christi Domini, qui Galileus fuit, amplexi essent, sed alia ex causa, de qua infra, ex n. 19.

Nec sacrosancto Salvatoris signo Juliani percipit impietas, quod ex labaro sustulit, ubi à Constantino Magno colendum fuerat impositum, cujus loco effigies idolorum substituit, ut sic milites etiam Christiani latram eis deferrent, dum vexillum id de more venerantur; qua, aliisque fallaciis eos inducere ad idololatriam conabatur. Baron. tom. 4. anno 362. vers. *Quem eo*, Spondan. ibi, vers. *Labarum*, num. 6. Carrill. ubi sup. Theat. vitæ hum. tom. 4. verb. *Impietas, vers. Julianus.* Labarum in Romanorum exercitu dicebatur princeps supremumque signum quod ante Imperatorem selectorum militum cohorte stipatum ferebatur, tantique habitum est, ut ab exercitu adorari confuesceret. Calepin. Nebriffensis, Lexic. Calvin. verb. *Labarum*, de cujus forma Euseb. lib. 1. de vit. Constantini, & lib. 11. de ipsius effectibus, ac custodibus agit.

Ibi: *Impietatis & blasphemie temerarius hic Princeps.*

Julianus bello in Persas suscepto, dum acriter cum illis congrederetur in loco qui Pbrugia nominabatur, hausta ictu lethaliter percussus, quæ brachio dextro costis affixo, ad imam jecoris fibræ penetravit, brevi in fata concessit die 25. Junii anno 363. Card. Baron. tom. 4. anno 363. vers. *Quos cum*, ibique Spondan. tom. 1. num. 12. Ammian. Marcell. *Hist. lib. 22. Marian. & Petr. Mexia ubi sup.* Author cædis hucusque latet, sed Historiographi dum illum assignare contendunt, mirè hallucinantur. Quidam divinitus vulnus inflictum per ministerium Angeli, vel demonis, aut quorundam Sanctorum Martyrum arbitrantur, subduntque in sepulchro D. Mercurii tunc temporis haustum sanguinolentam fuisse reptam. Alii casu à milite Romano, vel ab hoste Julianum interfectum existimant, de quo latissimè Card. Baron. ubi proximè, vers. *Post hec, cum seqq.* Spondan. sup. num. 13. Carrill. sup. anno 363. Luc. Dext. in *Chron. ann. 364. Theat. vitæ hum. tom. 1. verb. Blasphemia, vers. Idem suscepto.*

Quanto tempore Julianus Imperii pondus sustinuerit, similiter inter Authores non convenit. Baron. sup. vers. *Quod verò*, illum biennio, demptis tribus mensibus, novemque diebus, imperasse tradit. Marian. d. cap. 18. huic supputationi viginti quatuor detrahit dies; ait enim imperium Juliani septem mensibus ac viginti septem diebus supra annum constituisse: & licet Constantius obiit septimo die Octobris anni 361. pauci tamen aliqui dies præterierunt antequam Julianus acclameretur Imperator, ut Card. Baronii, vel Marianæ computationi sit locus. Nec ingressus est Constantinopolim, ac publicè exceptus ante diem decimam Decembris anni ejusdem. Card. Baron. tom. 4. an. 361. post princip. & anno 363. vers. *Quod verò.* Vide Luc. Dext. sup.

Solet communiter adnotari, Julianum non obstantem apostasiae turpitudine, qua se suaque omnia penitus denigravit, inter præclaros Caesares recenseri. Sic Marian. Ammian. Hist. Pontif. ubi sup. Aug. Barbosa *collect. ad d. cap. Julianus*, n. 3. Bobadill. in *Politic. tom. 1. lib. 2. cap. 10. n. 70.* D. Aug. lib. 5. de civit. Dei, cap. 21. Sed odio Catholicae fidei plurima apertam tyrannidem, ac iniquitatem præ se ferentia perpetrare constat. Consule Card. Baron. d. anno 363. vers. *Cæterum in conscribendis, cum seqq.* & ibi Spondan. in *Epitom. num. 16.* ubi vitia cum virtutibus, quæ de illo prædicantur, conferunt.

Ibi: *Et ore proprio Divinae Majestatis. judicium.*

Hæc jam vivendi spe deposita, in Christum Dominum blasphemum Imperatorem enunciasse narratur, ut videre est apud Card. Baron. ubi proximè, vers. *Que autem*, Spondan. eod. anno, n. 13. Menoch. d. casu 546. n. 5. Petr. Mex. sup. Jacob. de Bie d. tab. 55. vers. *Flavius Julianus Carrill. sup. Luc. Dextet. d. anno 364. Theat. vitæ hum. ubi proximè.* Sed & falorum numinum, quæ colebat, fraudem detestabatur, à quibus se illatum Julianus decedens querebatur. Baron & Spondan. *ibidem*, quorum fallacibus oraculis tantam fidem adhibuit, ut quasi jam hostibus devictis, temerè